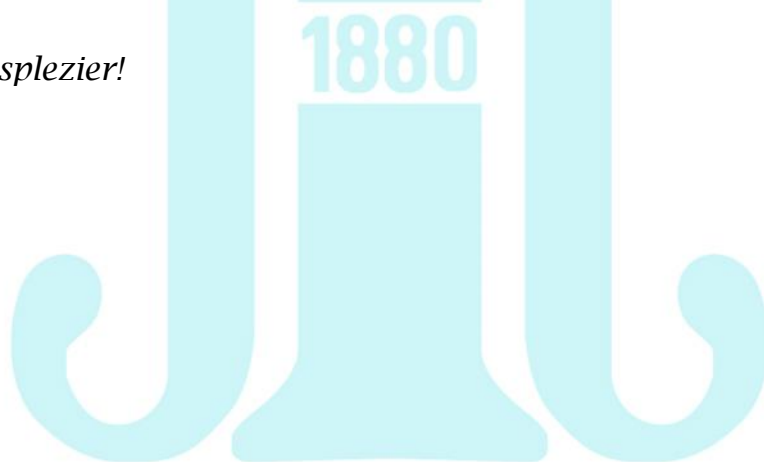

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WIJ SAMEN
(The Sum of Us)

Een komedie over liefde

1880
door

David Stevens

Vertaling : Frank de Kaey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2606

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A9

Opgelet de auteursrechten zijn aan SABAM te betalen

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WIJ SAMEN* op te voeren moet de naam van auteur *DAVID STEVENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1999/0220/048
ISBN 978- 90-385-06449

© 1999 Toneelfonds J. Janssens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(1 dame – 3 heren)

Harry Mitchell, de vader

Jeff, zijn zoon

Greg, een jongeman

Joyce, een gescheiden vrouw

DECOR

1880

De woonkamer van een huis in Footscray en later in het plaatselijk park.

Footscray is een industriële voorstad van Melbourne, Australië.

E E R S T E B E D R I J F

(Jeff komt binnen na zijn jogging. Hij zweet als een paard en hapt naar adem. Hij valt neer op de sofa, trekt zijn voetbalshirt uit en veegt zijn voorhoofd af.)

JEFF : Ik ben kapot.

PA : *(roept uit de keuken)* Wat?

JEFF : Ik zei dat ik uitgeput was.

PA : *(komt binnen)* Ergens gestopt voor een vluggertje?

JEFF : Soms ga je er over! Altijd die schunnige opmerkingen.

PA : Hoop doet leven. Hoe was de training?

JEFF : Niet slecht. George Papadopolis heeft zijn kniebanden gescheurd.

PA : Zal hij de match kunnen meespelen?

JEFF : 'k Weet niet. De trainer denkt van niet.

PA : Maar hij is onze beste scoorder. Zonder hem zijn we waardeloos.

JEFF : Zeg, maak je niet zo druk. Het is toch maar een vriendenmatch. Niks serieus.

Wat eten we?

PA : Voetbal is altijd serieus. Lasagne.

JEFF : Bah, nu weer.

PA : Uit de diepvries, die lust je toch graag. Met puree en groenten.

JEFF : Dat hebben we deze week al twee keer gegeten.

PA : Ik had het te druk op het werk vandaag. Ik had geen tijd om uren te kokkerellen.

JEFF : Maandag was het lasagne. Dinsdag worstenbrood. Woensdag weer lasagne en gisteravond macaroni. Was dat dan kokkerellen? Waarom eten we nooit eens een zalige biefstuk? Dat is maanden geleden.

PA : Als jij kookt, is het niet veel beter, weet je: worsten met frieten, dat is jouw enige specialiteit.

JEFF : Ik heb vorige week kip met pikante currysaus klaargemaakt.

PA : Zo pikant dat het vel van mijn gehemelte is losgekomen.

JEFF : Het spijt me als je het moeilijk hebt met een beetje fantasie in de keuken. Vanaf nu zullen we alleen nog maar lasagne uit de diepvries eten. Is dat trouwens bijna klaar?

PA : Nog heel eventjes.

JEFF : Dan wip ik vlug onder de douche. *(Hij gaat naar de deur.)*

PA : Waarom wil jij altijd een douche nemen, als ik ga opdienen? Telkens als ik het eten op tafel wil zetten...

JEFF : Heb je liever dat ik stinkend naar het zweet aan tafel zit?

PA : Dat trek jij je meestal niet aan. Tenzij je uitgaat. Is het dat? Ga je uit?

JEFF : Eigenlijk wel ja. Een pintje pakken in een kroeg.

PA : Heb je een afspraak of zo?

JEFF : Lijkt het dan zo ongeloofwaardig dat een jonge kerel op vrijdagavond iets gaat drinken? Jij maakt er altijd een bloedernstige love-story van. Schep maar uit, ik ben direct terug. *(Hij gaat douchen.)*

PA : Binnen een minuutje is hij terug. *(Hij begint de tafel te dekken.)* Een goede jongen. Meestal voelt hij zich niet zo onmiddellijk aangevallen. Hij heeft duidelijk iets aan zijn hoofd.

JEFF : *(Komt terug met enkel een handdoek rond zijn middel en kousen aan. Ontspannen.)* Hmm – heb jij gedoucht, pa? Hé?

PA : Ja jongen.

JEFF : En daarna heb je de kraan niet onmiddellijk helemaal dichtgedraaid.

PA : Ah neen?

JEFF : Telkens ik wil douchen, staat de kraan nog een beetje open. Ik weet dat je dat doet om de joints niet te verslijten, maar daar dienen joints voor, pa! En ik ben een loodgieter, ik kan ze vervangen. Ik verdien daar mijn boterham mee. En een paar joints zijn nog altijd veel goedkoper dan urenlang water te verspillen. Ik word daar knettergek van, pa, dat weet je, want ik heb het je niet één keer, niet twee keer, maar al wel duizend keer gezegd: draai die klotekraan helemaal dicht!

PA : Ja. Sorry. Ik zal het proberen.

JEFF : Dank u vriendelijk. *(Hij gaat naar de badkamer. Pa begint het eten uit te scheppen.)*

PA : Hij is helemaal opgedraaid. Die kraan wordt alleen vernoemd als hij op de tippen van zijn tenen loopt. Hij heeft zeker een speciaal afspraakje. Dat komen we dadelijk te weten. Als het iemand is waar hij echt gek op is, zal hij geen dessert willen. Ik heb een kaastaart meegebracht, daar is hij gek op, maar als hij denkt dat hij vanavond de ware Jacob gaat ontmoeten, zal hij er niet van eten. Dan heeft hij schrik voor puistjes. Hij heeft nog nooit last gehad van acne, dus denk ik niet dat dat nu op zijn vierentwintigste zal beginnen. U vraagt zich waarschijnlijk af waarom ik het over de ware Jacob had? Ach, we kunnen maar beter open kaart spelen, U komt het vroeg of laat toch te weten. Hij heeft vanavond geen afspraakje met één of ander grietje. Hij is wat U zou kunnen noemen, een miekemanneke. Dat ander woord vind ik vreselijk. Hij is al zo sinds, wel eh, sinds zijn geboorte, veronderstel ik. Ik wou natuurlijk niet dat hij zo was, maar toch vermoed ik dat ik het altijd wel geweten heb. Denk nu niet dat hij een flauw ventje was. Helemaal niet. Als er ooit een schelmenstreek werd uitgehaald of er werd gevochten, was hij begonnen en ging hij door tot de laatste. Voetbal is altijd zijn favoriete sport geweest en hij heeft nooit van roze gehouden. Ik veronderstel dat we het allebei als een normaal deel van zijn leven hebben beschouwd en er ons verder niets van aangetrokken. Sommigen onder U zullen nu zeggen, 'Foei, foei!', maar ik zie echt niet in waarom. Hij is een goede, eerlijke kerel, met een hart zo groot als Australië. Hij is evenveel een vriend als een zoon. Pas op, met hem samenleven kan soms een nachtmerrie zijn. Van tijd tot tijd zou ik de haren uit mijn hoofd kunnen trekken.

JEFF : *(Komt terug. Hij heeft gedoucht. Hij draagt een jeans en haalt een nieuw hemd uit de plastieken verpakking.)* Heb je vanmorgen de vuile was weggebracht?

Ik heb geen sokken meer.

PA : Vergeten. 'k Zal het morgen doen.

JEFF : Godverdomme, pa!

PA : Waarom heb jij hem niet weggebracht?

JEFF : Hoe geraak ik nu aan sokken? Ik kan vanavond toch moeilijk op mijn blote voeten vertrekken.

PA : Je kunt een paar van mij lenen.

JEFF : Jouw versleten ouderwetse sokken heb ik echt niet nodig.

PA : Spurt dan naar een winkel en koop een paar panty's.

JEFF : Hahaha, heel grappig! Ik zal vlug een paar wassen en in de oven drogen. *(Hij trekt zijn nieuw hemd aan.)*

PA : Dan stinkt het hele huis weer naar verbrande nylon. Zoals de vorige keer. Wat is dat?

JEFF : Wat?

PA : Dat!

JEFF : Dat is een hemd.

PA : Roze.

JEFF : Bah. Een beetje.

PA : Jij houdt toch niet van roze.

JEFF : Er is roze en roze. Dit is meer... warm wit.

PA : Ik had nooit gedacht de dag nog mee te maken dat jij een roze hemd zou dragen. Komeen, je eten is klaar.

JEFF : Eén minuutje. *(hij is weg)*

PA : Het is altijd hetzelfde spelletje als hij een afspraakje heeft. Hij gaat nog eens zijn tanden poetsen, hij verandert nog minstens twee keer van jeans, hij zal zeker mijn sokken aantrekken en dan komt hij terug stinkend naar Brut 33. Zijn eten is dan al lang koud, maar dat zal mij een zorg wezen. *(Hij neemt een boek, gaat aan tafel zitten en begint te lezen. Dan herinnert hij zich:)* Ik zou niet willen dat U een verkeerd beeld krijgt van die twee mannen die hier samenwonen. Hij is de enige, hoor. Ik ben zo niet geaard. Een vrouwengek, that's me, dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven. Toen ik zijn leeftijd had, was ik een echt klein wroetertje. "t Konijn", noemden ze me. *(Dit doet hem grinniken tot hij aan zijn vrouw terugdenkt.)* Tot ik zijn ma ontmoette, natuurlijk, geen geflikflooi meer nadien. Ik ben haar trouw gebleven vanaf de eerste dag. Oh, ik heb wel eens een flirt gehad, maar niets serieus. Denk nu niet dat ik geen andere vrouw meer zag staan. Maar toch. Toen ik zijn ma ontmoette, besefte ik dat ik één van de gelukkigen was. Ik wist dat het liefde was. Op een dag – Jeff was net tien jaar geworden – ging ze samen met een vriendin een avondje stappen. U weet wel, vrouwen houden zo

nu en dan van een lekkere roddelpartij. Ze stonden te wachten om de straat over te steken. Het was helemaal nog niet laat. Maar één of andere stomdronken imbeciel was de controle over zijn stuur kwijt - ik heb niet eens de kans gekregen om afscheid te nemen. *(De herinnering kwelt hem.)* Jeff was net tien jaar. Hij heeft nooit gesproken over de manier waarop zijn ma is gestorven. Maar hij zal niet drinken als hij moet rijden. Nooit. En dus waren we nog maar onder ons beidjes. We zijn zo stilaan aan mekaar gewend geraakt. Sindsdien is er ook nooit een andere vrouw in mijn leven geweest. Tot voor kort, natuurlijk.

JEFF : *(Komt terug, helemaal opgesmukt.)* Is deze jeans OK, of zou ik beter die donkere aandoen?

PA : Hoeveel paar sokken heb je geleend? Of heb je een tennisbal in je broek gestopt?

JEFF : *(Is in prima humeur. Hij kijkt naar zijn kruis.)* Ik zeg altijd: Wat je hebt, moet je laten zien.

PA : Zoveel heb jij niet om mee te koop te lopen.

JEFF : Bah. Beter een kleine plezante dan een grote ambetante. *(Hij gaat in de keuken.)*

PA : *(Kijkt wat onbehaaglijk naar het publiek.)* Dat zei zijn moeder ook altijd. *(Jeff komt terug met een keukenhanddoek. Hij bindt hem rond zijn nek. De aftershave bedwelmt zijn vader.)* Waar is dat goed voor? We eten toch geen spaghetti.

JEFF : Ik wil niet dat mijn nieuw hemd vuil wordt.

PA : Nee, want vlekken vallen erg op op roze. En je stinkt. Het lijkt hier wel een bordeel.

JEFF : Dat is klasespul. Paco Rabanne. Dat is niet goedkoop.

PA : Heb je die kerel eigenlijk al eens ontmoet, of loopt er ergens hier in Melbourne een jongeman rond die nog niet weet dat hij vanavond wordt lastiggevallen?

JEFF : We hebben al een paar keer 'Hallo' gezegd. In een kroeg.

PA : Ah, 't is al aan.

JEFF : Nee! Tenminste, nog niet. Maar je weet maar nooit. *(Hij giet tomatenketchup op zijn lasagne.)*

PA : Er is al tomatensaus op.

JEFF : En dan? *(Ze eten. Pa leest zijn boek.)* Goed boek?

PA : Mmmm.

JEFF : Sommige mensen vinden het ongemanierd om aan tafel te lezen.

PA : Sommige mensen hebben geen twintig jaar met jou samengewoond.

JEFF : Niet iedereen heeft zoveel geluk. (*Ze eten. Pa leest zijn boek.*) Waar gaat het over?

PA : Richard Burton.

JEFF : De filmster?

PA : Er bestaat meer in het leven dan wat je op tv ziet, weet je. Sir Richard Burton was één van de allergrootste ontdekkingsreizigers. Hij was de eerste blanke die ooit de Heilige Steen in Mekka mocht zien. Hij was het ook die de meren ontdekte aan de bronnen van de Nijl.

JEFF : (*knipoogt naar het publiek.*) Ik dacht dat hij met Elisabeth Taylor getrouwd was.

PA : (*gaat door*) Hij had over een groot meer horen vertellen, waar de Nijl zou vertrekken. Na maanden ontbering in het midden van Afrika, hadden ze allemaal mamaria opgelopen, en buikloop en andere ziekten waar men nog nooit had van gehoord. Net op het punt dat ze bijna uitgehongerd waren en alle moed hadden opgegeven, besloten ze wat uit te rusten. Maar hun zwarte gids ging door, hij klom tot op de top van de volgende berg en daar begon hij te roepen: ‘Kijk, meester, kijk! Aanschouw het grote water.’ Aanschouw het grote water! Daar krijg ik het koud van. De kracht die in sommige woorden zit. Een man die de hele wereld wou rondtrekken en veroveren. Van niets bang. Jij zou dit moeten lezen. Jij kunt wel een paar tips gebruiken.

JEFF : Waarom? Ik ben niet van plan om heel Afrika te verkennen op zoek naar een plas om in te zwemmen. Overal krokodillen. En daarbij, alles is nu toch al ontdekt.

PA : Niet waar. Je kunt nog steeds op avontuur trekken, overal, je kunt dingen gaan bekijken, dingen doen. Hier, het Australische binnenland, dat is pas een avontuur. Geloof me, daar kun je nog steeds verdwalen.

JEFF : Ik ben daar al geweest.

PA : Met de bus naar Ayers Rock? Dat bedoelde ik niet.

JEFF : Jij leest teveel, dat is jouw probleem.

PA : Je moet zelfs niet ver van huis gaan. Ongelooflijke dingen liggen op je te wachten, net om de hoek, als je tenminste de moeite doet om je ogen open te trekken. Prachtige dingen, zoals liefde, het grootste avontuur van al. Ik heb nooit vergeten wat jouw grootmoeder ooit tegen me zei: De allergrootste ontdekkingsreizigers, zei ze, zijn de ontdekkers van het menselijk hart.

JEFF : (*grijnst*) Is ze daarom een poot geworden?

PA : Jouw grootmoeder was geen poot!

JEFF : Ze heeft veertig jaar lang aan tante Mary's kutje gelikt. Hoe noem jij dat dan?

PA : Ik geef toe dat ze een – intieme - relatie had met Mary, maar ze was geen poot. Lesbisch, misschien.

JEFF : Lesbo, poot, wat is het verschil?

PA : Wat is het verschil, wat is het verschil, er is een hemelsbreed verschil, verdomme! 'Wat is een naam', zei Shakespeare ooit. Heel veel! Door een naam krijgt een ding een leven, een betekenis, een schoonheid. Jouw grootmoeder was een heel mooie vrouw. Het feit dat ze een beetje geluk vond toen jouw grootvader was gestorven, omdat ze met haar verdriet bij Maria terecht kon en omdat ze in elkaars armen de troost vonden die ze nodig hadden, geeft jou nog niet het recht haar uit te schelden. Hoe zou jij je voelen als ik jou 'konrijder of trezebees of janetje' zou noemen?

JEFF : Dat doe je sowieso.

PA : Alleen als je me kwaad maakt. Eet je groenten op.

(Pa leest verder. Jeff richt zich tot het publiek.)

JEFF : En toch was oma een poot. Ok, een lesbische. Maar een prachtvrouw! Meestal bracht ik mijn vakanties bij haar door. Dat waren fantastische tijden. Ze woonde helemaal niet chic. Een klein huisje buiten de stad. Niets werkte behoorlijk en alle loodgieterij leek wel te zijn bedacht door Picasso. Oma was bezeten van loodgieterij. Waarschijnlijk heeft zij me de liefde voor het vak bijgebracht. En netheid! Oma was altijd bezig elk stukje hout te boenen. Toen je 's morgens uit bed kwam, zat zij al lang te boenen. Er hing altijd een heerlijke geur van lavandel-boenwas. Lavandel-boenwas, wordt dat trouwens

nog verkocht? Dat doet me denken aan een grappig voorval, maar ik veronderstel dat hier een beetje te gewaagd zou zijn. 's Avonds speelden we dan Ganzenbord of Mens erger je niet, of we kaartten wat. Die spelletje met oma waren het heerlijkste wat er bestond. Ze had een oud Monopoly-spel verborgen in een schuif, maar Mary verbood haar dat boven te halen. Mary was een erg preutse diepchristelijke vrouw. Oma was ook wel gelovig, maar niet van hetzelfde kaliber als Mary. Toch raar, niet? De diepgelovige Mary had het steeds over de duivel en al zijn afschuwelijke werken hier op aard, en wipte dan elke avond met mijn grootmoeder tussen de lakens. Ik bedoel maar... Op een avond ging Mary uit. Ze was nog niet buiten, of oma had het Monopoly-bord al helemaal uitgepakt en op tafel klaargelegd. Dan begonnen haar kleine pretoogjes te schitteren. "Niks tegen Mary zeggen", zei ze. Ik kan jullie verzekeren dat ik die avond het spannendste Monopoly-spel ooit heb gespeeld. Het leek wel of oma en ik bezig waren de meest afschuwelijke misdaad ter wereld te plegen. Toch raar hoe gewoon een doodzonde kan zijn. De eerste keer dat ik bij hen ging logeren, was ik zes, misschien zeven. Er waren nog enkele neefjes van me, en ik moest op een plooi bed slapen in de kamer van oma en Mary. Ik herinner het me alsof het gisteren was. Die eerste morgen werd ik heel vroeg wakker. Ik keek naar de andere kant van de kamer, naar oma's grote dubbelbed. Een oud koperen bed. Oma en Mary lagen heel dicht bijeen, hun armen rond elkaar geslagen. Oma snurkte. Dat herinner ik me nog. Ik bleef hen vanuit mijn bed gadeslagen, God weet hoelang, en alles leek mij zo – gewoon. Ik weet niet. De meest gewone zaak ter wereld. Liefde. Oma en Mary waren lid van het Leger des Heils en elke zondag deden ze hun uniform, met pet en al, aan. Rond 11 uur vertrokken ze naar de bijeenkomst in 'the Citadel' en ik moest altijd mee. Oma geloofde echt dat dit het antwoord op alles was. Toen we nadien terug thuis kwamen, was het gebrad, dat ze voor ons vertrek in de oven hadden gezet, klaar. De keuken hing vol damp, en 't was er lekker warm. Oma stond op de kranen te meppen om er water uit te krijgen. Ze maakte een lekkere saus, ze sneed het gebrad in dikke schijven. Het enige dat Mary ooit deed, was de groenten klaarmaken. Eigenlijk was ze zo lui als een varken. Ze liet de groenten soms 45 minuten lang platkoken. Ze

hield niet van groenten en ik denk dat ze op die manier wraak nam. Nadien gingen oma en Mary naar boven, naar dat grote dubbelbed, om wat dan ook te doen. Waarschijnlijk om te slapen, en waren ze te moe voor andere zaken. Hebben jullie dat ook al opgemerkt? Als je met iemand samen bent, is het natuurlijk plezierig om, euh, ‘worstje wegstoppen’ te spelen. Maar als je regelmatig met dezelfde persoon naar bed gaat, vind ik het zalig als ze je zonder meer laten in slaap vallen. Veilig en wel, lekker warm, in hun armen. Ik ben nu niet bepaald een expert wat relaties betreft, maar het is me toch ook al overkomen. Eén keer, en ik vond dat dat heel goed werkte. Toch voor een tijdje. *(Hij wil hier liever niet aan terugdenken.)* Ik bedoel maar, sommige venten beginnen aan een stoeipartij als aan een gevecht van 27 ronden tegen Bruce Lee. Mijn conditie kan dat niet aan. En wat willen ze ermee bewijzen? Misschien daarom dat mijn liefdesleven meestal op een laag pitje staat. Mijn geslachtsdrift zal onderontwikkeld zijn. Of ben ik misschien een beetje te ‘gewoon’? *(Hij bekijkt zijn vader.)* Of is het zijn schuld? Ik ben er zeker van dat er zoiets bestaat als ‘te goed op elkaar afgestemd zijn’. Het is al gebeurd dat één of andere kerel hier blijft slapen, begrijpt U, en dat hij ’s morgens mijn kamer binnenkomt. Die kerel ligt uitgeteld in mijn armen te slapen, hij komt binnen, tikt hem eventjes op de schouder en vraagt: ‘Melk en suiker?’ Ik veronderstel dat dat ook enerverend kan werken. Dus het zou zijn schuld kunnen zijn. Maar waarschijnlijk ligt het toch aan mij en ben ik eigenlijk te saai. *(Hij eet een beetje en duwt zijn bord van zich weg. Pa kijkt naar het bord.)* En jij, pa? Ga jij uit vanavond?

PA : Ik dacht een rustig avondje thuis te blijven. Er is een goede film op tv.

JEFF : Heb je echt geen zin om uit te gaan?

PA : Wees maar gerust. Ik zal in mijn kamer naar tv kijken. De kust zal veilig zijn.

JEFF : OK dan. *(Hij slurpt aan zijn biertje.)*

PA : Besef jij wel hoe kwaad je wordt als ik de douchekraan niet helemaal dichtdraai?

JEFF : Ja, sorry, pa, maar ik word daar spinnijdig van.

PA : Nee, je hoeft je niet te verontschuldigen. Weet je, elke keer als jij gedaan hebt met eten, duw jij je bord van je weg. Iedere keer! En ik heb je al honderdduizend keer gevraagd dat niet te doen. En toch doe je het. Waar we ook zijn, hier, in

een restaurant, in Buckingham Palace wat jou betreft, jij duwt je bord van je weg. En daar word ik knettergek van.

JEFF : Wel ja. Als jij daar zo over denkt.

PA : Ja, ik denk daar zo over. Er staat een kaastaart in de koelkast.

JEFF : Nee, bedankt pa. Straks sta ik vol puistjes. *(Pa kijkt triomfantelijk naar het publiek. Jeff ruimt de tafel af.)* En daarbij, het is al laat.

PA : 't Zal nog later worden.

JEFF : Je weet wat ze zeggen hé pa: Hoe later op de avond...

PA : Ja, vooral dan als dat volk een roze hemd draagt. Laat de afwas maar staan. Ik doe hem wel.

JEFF : Bedankt, pa. Ik, euh, ga nog vlug mijn tanden poetsen. *(Hij maakt een klein vreugdedansje en gaat buiten.)*

PA : Ziet U wat ik bedoel? Het is lang geleden dat hij nog zo opgewonden is geweest. Dit moet een speciale kerel zijn. Hij heeft wel gelijk wat mijn moeder betreft. Ze was pas dertig toen mijn vader stierf, gesneuveld op zee. Haar pijn en verdriet leken eindeloos. Gedurende twee jaar ging ze nooit eens buiten, ze deed eigenlijk niets meer. Het leek alsof ze niet meer wou verder leven. En toen kwam God in haar leven, in de vorm van het Leger des Heils. En voor iemand het besepte, had ze een relatie met die knappe soldate. Want Mary was knap. Dat was zowat het enige dat je van haar kunt zeggen. Voor de rest: een familie die niets waard was en zichzelf, de grootste luie slet ooit door God geschapen.

JEFF : *(Komt terug binnen om zijn biertje te nemen. Tandенborstel in zijn mond)* Een slet vind ik niet direct de juiste benaming, pa.

PA : Manier van spreken. *(Jeff gniffelt en gaat de kamer uit.)* Kort nadien kwam Mary bij ons inwonen als betalende gast. We hadden nog een extra kamer. Maar het duurde niet lang voor ze samen met mijn moeder in hetzelfde grote dubbele bed sloop. Lange tijd besepte ik niet wat er eigenlijk aan de hand was. Maar toen ik de eindjes aan elkaar kon knopen, vond ik het gewoonweg wansmakelijk. Voor mij was het een belediging aan het adres van mijn overleden vader. Want hij was een man. Een grote, grappige, welgezinde man. Zo herinner ik me hem tenminste, maar je weet nooit. Hij was een zeeman, en

U weet wat daarover wordt verteld: in elke haven een welgespreid bed. Mensen waren toen niet anders dan nu. Ik ben er zeker van dat mijn vader avontuurtjes heeft beleefd in slaapkamers over de hele wereld, maar daar werd met geen woord over gerept. Dat is misschien de reden waarom ik Jeff zijn ma nooit heb willen bedriegen en ik wel een zekere normaliteit in mijn leven wou.

JEFF : *(Komt terug, piekfijn uitgedost.)* Hoe zie ik eruit?

PA : Heb je die fles aftershave in één keer opgebruikt?

JEFF : Nogal sterk, niet? Maar hij zei dat het zijn lievelingsparfum was.

PA : Dat zal waarschijnlijk wel lekker ruiken, als je er een beetje van gebruikt. *(Jeff staat al in de keuken zijn gezicht af te spoelen.)* Waar heb je afgesproken, de Prinny?

JEFF : Als hij tenminste komt opdagen.

PA : Je hebt toch een afspraak?

JEFF : Wel, euh, ja – neen, eigenlijk niet echt. We gaan gewoon een glas drinken, dat is alles. Maar misschien, met wat geluk.

PA : Och, er zijn er nog altijd duizenden anderen.

JEFF : Dit is anders, pa. Hij is... niet gewoon. Hij is eerlijk, weet je wel, echt.

PA : *(Ziet Jeff's ogen schitteren.)* Dan zal hij wel komen.

JEFF : Ik hoop het.

PA : Je moet wat meer zelfvertrouwen hebben, Jeff. Als jij de vriend van mijn zoon was, zou ik heel blij zijn.

JEFF : In de echte wereld werkt dat zo niet, pa.

PA : Laat hem nu niet staan wachten.

JEFF : Dat is waar. Tot straks.

PA : Ja. Veel plezier.

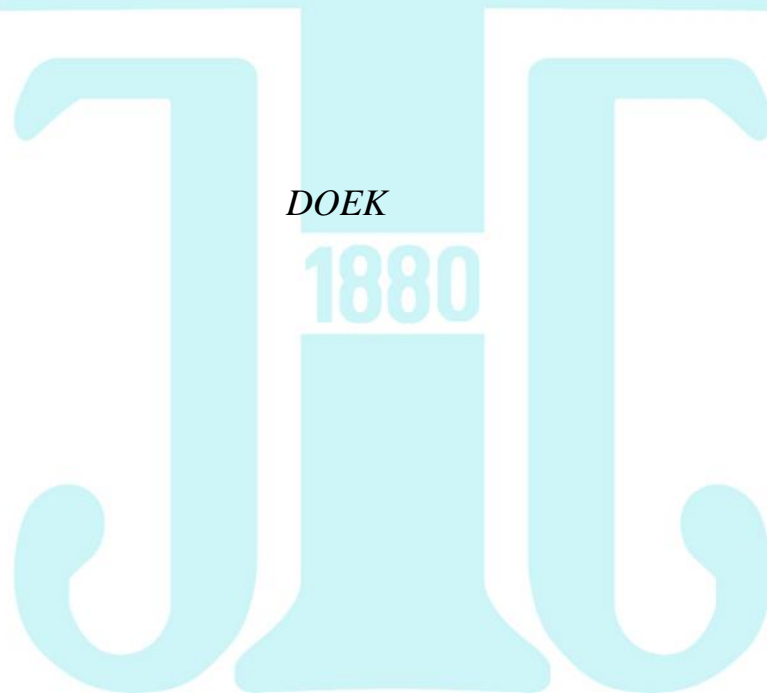
JEFF : Bedankt, maat. Ik zal mijn best doen.

(Jeff vertrekt. Pa staat hem een tijdje na te kijken.)

PA : Hij is er vierentwintig en zeker geen maagd meer, maar toch lijkt het alsof het zijn allereerste afspraakje is. U hebt waarschijnlijk wel opgemerkt dat hij wat meer zelfvertrouwen zou kunnen gebruiken, zeker wat zijn liefdesleven betreft. Ik

begrijp niet waarom. Hij is toch een knappe vent, als je op zulke mannen valt, bedoel ik. Wanneer hij er juist mee begonnen was, - het te doen – ging hij achter alles wat bewoog, of toch bijna. Maar op een dag gebeurde er iets verschrikkelijks. Hij werd verliefd. In het begin ging alles prima. Ik had hem nog nooit zo gelukkig gezien. Maar dat duurde niet lang. Die andere jongen, Kevin, was wel aardig, maar niet zo standvastig. Hij volgde een opleiding als vliegtuigsteward bij Qantas. Na enkele maanden is hij vertrokken naar groenere weiden, naar Sydney, en dat was teveel voor Jeff. Zijn hart was gebroken. Hij is het wel te boven gekomen, tot op zekere hoogte, maar ik denk niet dat je ooit je eerste liefde kunt vergeten. Althans dat weet ik zeker, wat mezelf betreft. Maar ja, je kunt je leven niet alleen met herinneringen vullen, of wel soms? *(Hij kijkt naar de klok en neemt een briefje uit zijn portefeuille. Hij neemt de telefoon en draait een nummer.)* Hallo, zou ik met Joyce Johnson kunnen spreken, alstublieft? O, goedenavond. Ik denk niet dat wij elkaar al ontmoet hebben, maar ik heet Harry Mitchell en ik heb uw naam gekregen via Desiree's Introductie Agentschap. U verwachtte mijn telefoontje? Ik ben ook heel blij met u kennis te maken. Noemt u mij toch Harry. Dat begrijp ik. Voor mij is het ook de eerste keer dat ik dit doe. *(Hij houdt zijn vingers gekruist. Het is duidelijk dat Joyce, aan de andere kant van de lijn, een echte spraakwaterval is.)* Nee, nee, helemaal niet. Daar doe ik niet aan mee. Ik ben ook op zoek naar een langdurige relatie. Ja, dat zweer ik. Gezelschap is het belangrijkste. Zo te horen bent u een fijne dame, dus dacht ik dat we samen eens zouden kunnen gaan eten. Ergens rustig en stijlvol. Dan kunnen we wat praten en elkaar beter leren kennen. Op mijn kosten, natuurlijk. Ik ben lid van de plaatselijke Sportvereniging en in het weekend is er dikwijls een groot koud buffet. Ja, de voetbalvereniging. O neen. Helemaal niet. Het is een heel sjeke cafetaria en er wordt gedanst. Zou u dat willen doen? Dat is fantastisch, Joyce. Laten we daar afspreken, dat is neutraal terrein, niet? Zondag, hoe laat? Half twaalf? Het genoeg is aan mijn kant, neemt u dat van mij aan. Ik kijk er nu al naar uit. Tot zondag? Dag! *(Hij legt de telefoon neer.)* Ik weet niet of dit gaat lukken. 'ik ben in de eerste plaats niet op zoek naar een lichamelijke relatie, weet u?' Ik wel. Zij is de tweede vrouw die me wordt voorgesteld. De

eerste was een ramp. Ze zag er wel goed uit, maar zonder hersens. Niets in de bovenkamer. En ik hou wel van een goed gesprek. Maar geduld is een mooie deugd. Het kan niet altijd van de eerste keer raak zijn. Joyce. Mooie naam. Ik veronderstel dat zij even zenuwachtig was als ik. Hoewel ze naar het einde toe kalmer werd, bijna te. Haar stem klonk heel warm, net thee met honing. Ze is gescheiden. Waarschijnlijk heeft ze in geen jaren nog een echte man gekend en was ze wat opgewonden. Als ik ze wat beter heb leren kennen, zou ze wel eens een warmbloedige vrouw kunnen zijn. Schijn bedriegt! (*Hij walst met zichzelf de kamer door.*) Diep binnenin, vraagt ze niet liever. Gezelschap, bedoel ik. Harry, jongen, dit zou wel eens bingo kunnen zijn. (*Hij bekijkt zichzelf in de spiegel, en strijkt zijn haar naar achter.*) Oh. Er zit nog leven in dat oud konijn.

T W E E D E B E D R I J F

(Jeff komt met glinsterende oogjes, vol goede moed, binnen en houdt de deur open voor Greg.)

JEFF : Pa? *(tegen Greg)* Kom binnen, makker. *(Greg komt binnen. Hij is zenuwachtig.)*

Hier zijn we dan, home sweet home. 't Is niets chic of zo, maar 't is thuis. Een pintje?

GREG : Ja. *(Hij wordt een beetje meer relax. Jeff gaat in de keuken de biertjes halen.)*

JEFF : Maak het jezelf makkelijk.

GREG : Het lijkt op ons huis. Bijna dezelfde indeling.

JEFF : Sorry de WC is de eerste deur rechts, als je –

GREG : Nee, nee? Ik wou maar... Waar is, hm, ... is je vader niet thuis?

JEFF : Die ligt waarschijnlijk in zijn bed. *(Greg wordt terug zenuwachtig. Jeff brengt de biertjes.)* Hij heeft een televisie op zijn kamer, en hij gaat altijd vroeg naar bed als hij denkt dat ik één of andere jachttrofee naar huis zal brengen. *(Indien hij kon, zou hij deze laatste woorden terug inslikken.)* Sorry, ik bedoelde...

GREG : *(Fluistert)* Zouden we niet beter wat stiller zijn.

JEFF : Waarom?

GREG : *(Fluistert nog steeds.)* In geval hij zou wakker worden.

JEFF : Hij is nog wakker, wees maar gerust. Binnen een paar minuutjes staat hij hier om goeiedag te zeggen. Ik zal even gaan zeggen dat we terug zijn.

GREG : Nee! Ik bedoel, laten we eerst iets drinken.

JEFF : Maar het is helemaal niet erg. Ik heb je toch verteld dat hij alles over me weet, wat ik doe en met wie ik het doe. Ik breng regelmatig gasten mee naar huis. *(Hij beseft deze laatste lapsus en zou zijn tong kunnen afbijten.)* Zoveel nu ook weer niet! God nee. Ik ben niet direct een gelukzak. Ik bedoel maar: pa weet alles en hij vindt het niet erg.

GREG : Als je daar zeker van bent.